

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה סד.

מסורת הש"ס

(א) ממות כא: מ"ב: ב'
(ב) וסופתא כללא פ"א ה"א,
(ג) בנמ"ק ונבסות ע"פ
גרסת מנחם"ל איהא כללא
שדך לא וז"ע כאן וברש"י
ומברס"ל ופ"י פ"א רש"י
בנמ"ק ונבסות: מנחות ורוא
שוים מ"ב פנים וז"ע
(ד) [עלה ד. ד.] וסודו לו:
(ה) [מנחם] פ"א:
ה"א, (ו) קדושין פ"א דמאי
פ"ו מ"א [מנחם] דמנחם פ"ו
ה"א, (ז) קדושין פ"א
ה"א, (ח) נדל"ל אקור לבס
למסור, (ט) [עקר קס ד.],
(י) [עור] מ"ס ד: ד"ה
הא:

תורה אור השלם

1. אֶת חֻקֵּי תִשְׁמוּרָה
בְּהִמּוּתָּךְ לֹא תִרְבִּיעַ
כְּלָאִים שָׂדֶךְ לֹא תִזְרַע
כְּלָאִים וּבִגְדֵי כְלָאִים
שֶׁעָטְנוּ לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ:
וַיִּקְרָא יִטְיָ

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ר"ע וכו' דהא
פ"ב דמכות דף בא. ז"ל
פ"א דמכות דף ד' ע"ב
וע"ש בתוס' ד"ה הא:
בא"ד ומה דהיא"כ ס"ה.
קשה לי הא מ"מ איסורא
לדוריינא בלא מעשה אלא
לדין לוקין וא"כ מדמותר
לעקור מוכח דלמעט
מיפלה שרי וכו' :

הגהות הב"ח

(א) גב' מ"ט לאר מנש
דקנבר: רש"י ד"ה
תמלוד ונמר וולא פארע
שדך. נ"ב עיין במסות פארע
כל ע"ב: (א) ד"ה ומל
אירא האר דהאר רולא
ר"ה האר דשרי ור' קיס
גמור מני ש"ה: (ד) ד"ה
ד"ה ליכל לאקשיי מירי
בד"ה ד"ה בנאש ור' האר
המיות דר ע"ב ועינל
דף כג: (א) ד"ה טול ור'
ומותר: (א) תוב' ד"ה
רבי עקיבא ור' דבהנהגה
דכלאס ור' לאומס
דבאעלעקור: (א) שרצה
שיהל זיכל ור' שרצה
בקימומו זיכל ור' ור'
האומס קיים ולבר סיה:

אכל עוקרין. להשליכן לאיבוד ואע"ג דרוזא בקימון שלא יעקרו ממליניה עד שיעקרום הוא: **סדרה האי.** דקמי עוקרין: **אפילו לנר עקיבא דאמר המקיים כללאים לוקה.** דאם זרען אחר וזא

אבל עוקרין עמו כדו למעוטי את התיפלה סברוה הא מני ר' עקיבא היא דאמר המקיים בכלאים לוקה דתנאי ⁽⁶⁾ המנכש והמחפה בכלאים לוקה ר"ע אומר אף המקיים מ"ט דר"ע אמר קרא ישדך לא תזרע כלאים אין לי אלא זורע מקיים מנין ת"ל ⁽⁷⁾ לא כלאים ואילו למעוטי תיפלה שרי לא הא מני רבנן ויא אי רבנן מאי איריא עוקרין אפי' קיומי נמי שפיר דמי הכא במאי עסקינן כגון דקא עביד בחנם ור' יהודה היא דאמר ⁽⁸⁾ ליתן להם מתנת חנם אסור מדרבי יהודה נשמע לר"ע לאו אמר ר' יהודה אסור ליתן להם מתנת חנם אבל למעוטי תיפלה שפיר דמי לר"ע נמי אע"ג דא"ר עקיבא המקיים בכלאים לוקה למעוטי תיפלה שפיר דמי ⁽⁹⁾ ותו לא מידי הדור יתבי וקמבעיא להו דמי עבודת כוכבים ביד עובד כוכבים מהו מי תופסת דמיה ביד עובד כוכבים או לא אמר להו רב נחמן ימסתרברא דמי עבודת כוכבים ביד עובד כוכבים מותרין מדהנהו דאתו לקמיה דרבה בר אבוא אמר להו זילו זבינו כל מה דאית לכו ותו איתגוריו מ"ט ⁽¹⁰⁾ משום דקסבר דמי עבודת כוכבים ביד עובד כוכבים מותרין ודלמא שאני התם דכיון דרעתיה לאיתגוריו ודאי בטלה אלא מהכא ⁽¹¹⁾ הישראל שהיה נושה בעובד כוכבים מנה ומכר עבודת כוכבים והביא לו י"ן נסך והביא לו מותר אבל אם אמר לו המתן לי עד שאמכור עבודת כוכבים ואביא לך י"ן נסך ואביא לך אסור מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר רב ששת סיפא משום ידהוה ליה כי רוצה בקיומו וכי רוצה בקיומו כה"ג מי אסיר והתנן ⁽¹²⁾ גר ועובד כוכבים שירשו אביהן עובד כוכבים גר יכול לומר לו טול אתה עבודת כוכבים ואני מעות טול אתה י"ן נסך ואני פירות אם משבאו לרשות הגר אסור אמר רבא בר עולא מתני' בעבודת כוכבים המתחלקת לפי שבירה תינה עבודת כוכבים י"ן נסך מאי איכא למימר בחרם הדרייני והלא רוצה בקיומו שלא יגנובו ושלא יאבדו אלא א"ר פפא ירושת הגר קאמרת שאני ירושת הגר ידאקילו בה רבנן ⁽¹³⁾ גזירה שמא יחזור לקלקולו תניא

בציומיה שלא תשתבר עד שיטול
 ונלוי שריה. של זה או של כסף
 איכפת לגר בשצירתה: ין נפך
 ישצת איצד וקתני טול אחת
 ללא איכפת ורהיין בלוט
 מידו כנגדה (א) מותר: המשתלקה
 שחס משבר יחקה לשצרים ללא
 מאי איכא למימר. הא ודאי אם
 ורני פירות: בצרם הדייני.
 תבור ופולטו כשצורם: צמים:

כן תפשוטו בעיני דהא משמע מתוך הזרייתא לישראל שגושה באלמלא דין אחד לשניהם והשתא ליכא למתלי טעם ההיתר משום ההיתר יין נסך יותר מדמי עבודת כוכבים דחמירא איסורא: **אבר**אמזמזא הלשון המתן לי כלומר אינך יכול ליפרע ממנום אחר וזבקימו כגון שאין לו ערב ממנו ואף אין לו נכסים אחרים שישמחו אחר אין אמירתא שכל עובד כוכבים מעולם כלום

שאין תופסין דמיהן דא"כ היכי מייית ראייה מתחילה מכלאים לין
נפך אלף ודאי בכלאי וזעים מיייר וכן משמע מדמייית עלה קרא
דשדך לא תזרע כלאים והלכך אין להביא ראייה מכתן דכלאים
נוהגין בשל עובדי כוכבים דע"כ בצרך מיייר ראייה צחזה לארך כלאי
וזעים שרי אף לישראל ואם כן נוכל

למעותי את התיפלה
א היא דאמר המקיים
(6) -המנכש והמחפה
מבר אף המקיים מ"ט
לא תזרע כלאים אין
נין ת"ל (7) לא כלאים
שרי לא הא מני רבנן
א עוקרין אפי' קיומי
אאי עסקינן כגון דקא
ה היא דאמר (8) ליתן
סור מדרבי יהודה
ר' יהודה אסור ליתן
למעוטי תיפלה שפיר
יא"ר עקיבא המקיים
תיפלה שפיר דמי
בי וקמבעיא להו דמי
יבד כוכבים מהו מי

כוכבים או לא אמר
דמי עבודת כוכבים
תתן מדהגהו דאתו
אמר להו זילו זבינו
יתגייירו מ"ט (6) משום
כי ביד עובד כוכבים
התם דכיון דדעתיה
לא מהבא ה"ישראל
כוכבים מנה ומכר
לו יין נסך והביא לו
המתן לי עד שאמכור
לך יין נסך ואביא
שני ומאי שנא סיפא
משום ידוהה ליה כי
ה בקיומו כה"ג מי
כוכבים שירשו אביהן
לומר לו מול אתה
ות מול אתה יין נסך
ול לרשות הגר אסור
תני בעבודת כוכבים
תניח עבודת כוכבים
בחרם הדרייני והלא
בו ושלא יאבדו אלא
מרת שאני ירושת הגר
שמה יחזור לקלקולו
תניא

(דף נג.) מכרה לעובדיה לא בטלה שאני הכא כיון דדעמייהו לאגרימי
אינס חוששין זה ובטלה ולא הוו דמי עבודת כוכבים:
ורלא שאני התם כיון דדעתייהו לאגרימי ודאי מבבבא דהו.
הקשה הרב רבי אלחנן תימה עבודת כוכבים דשייך זה
ביטול היו יכולין למכור והיו הדמים מותרין אלא מיין נסך דלא
שייך זה ביטול ואפילו הכי קאמר להו וזני כל מה דלית נסך ולא
גדל כוכבים שמזכיר עבודת כוכבים ואוצא לך יין נסך ואוצא לך
יטול דהא ביין נסך לא שייך ביטול י"ל דלעולם פשוט נסך

תניא

עין משפט
נר מצוה

בו א מיי פ"ה מהל'
כלאים הלכה ה
טוש"ע י"ד סי' רלו סעיף
ז

בזו ב מיי' שם פ"א הל' ז
ופ"ה הל' ז טוש"ע

ג' [מח'] פ"י מהל' עכו"ם
הל' ד' ופ"ג מהל' זכיה
ומתנה הל' יא' טו"ש"ע י"ד
ס"י קנא סעיף יא' :

בַּח ד' מו"י פ"ט מהל'
עבודת כוכבים הלכ'
יח טו"ש"ע י"ד סי' קמט
סעיף ה' בהג"ה וסי' קמח
סעיף י"א [וסי' קמד סעיף
א] [וצרכ אלפס עוד
במילתין פרק ב דף
שמא:] :

כַּמָּה הָיוּ מֵי פִּיגְמָה'ל
מֵאֲכֻלֹת אֲסוּרוֹת הָיָה
כִּי סָמַם לְאֶחָד קָמָה טוֹשֵׁעַ
יֵד סִי קֵלֶב סֶפֶר ז'
ל' ז' מֵי שֶׁס הִלְכָה כִּי
וּפִיגְמָה'ל עֲזוּבָה
סוֹכְרֵי הִלְכָה הָ סָמַם שֶׁס
טוֹשֵׁעַ יֵד סִי קָמָה סֶפֶר
ד' [וְטוֹר חִמִּים סִי רַבָּנִי]
לֹא חָמֵץ מֵי פִּיגְמָה'ל
מֵאֲכֻלֹת הִלְכָה כִּי סָמַם
שֶׁס:

מִוֶּסֶף רַע"י

הַמִּנְכָּשׁ. חוֹלֵם עֲשִׂים
עֵשׂוּ מִתּוֹךְ הַנְּטוּיִם וְ
רָעוּ לֵאמֹר יֵאָדָּם יוֹסֵפְ
(ד"ר א. ב.) וְהַמִּנְכָּשׁ.
שֶׁמֶכֶתֶת לֹא הִרְעִים עֲצֵפֶר
לְדֹרֶה. מִשּׁוֹם לֵאמֹר
מִרְעֵה כְּלָאִים (שם), ר'
עֲקִיבָא אֲבִירָא וְ
הַמִּינְכָּשׁ. כֹּהֵל ר' אֶלְעָזָר
קָאָרֵר לֵה הַמִּנְכָּשׁ וְהַמִּנְכָּשׁ
כִּנְלָאִים לְרֹחֶה קִרְוֶה עֲשִׂים
הוּא, וְכִי מִנְכָּשׁ לֵה
מִנְכָּשׁ. וְכִינֵן דְּלִפְנֵי עַם
רָדִיעַ מִצִּירֵה לֹא מִפְּנֵה
זֶה לֵקֶה, דְּמִנֵּן דְּלִפְנֵי
מִנְכָּשִׁים עֲפֵר עֲשִׂים
הַמִּנְכָּשׁ שֶׁנִּינֵן
רֵעִים כִּי עֲשִׂים אֲחֵרִים
יִזְכֵּר לְקֶה, דְּחִנְיָא מִרְעֵה
כְּלָאִים (כְּכֹת ב. א.) ת"ל
לֵאמֹר בְּרָא אֱלֹהִים
לֵאמֹר בְּרָא. לֵאמֹר
תְּרִיעֵה כְּלָאִים שְׁדָן לֵאמֹר
הוּא כְּלָאִים, וְשִׁמְשֵׁן לֵאמֹר
שְׁדָן לֵאמֹר הוּא מִתְּפַסְּתֵיהּ
דְּעִירְקִינָה לֵאמֹר וְכִינֵן
דְּרַעֲסָה, דְּהוּ רִמֵּי וְכִינֵן
כְּהִתְקֵן כְּלָאִים לֵאמֹר תְּרִיעֵה,
וְשִׁמְשֵׁן כְּלָאִים שְׁדָן עֲשִׂים
לֵאמֹר דְּלִפְנֵי דְּרַעֲסָה (שם)
לֵאמֹר דְּרַעֲסָה לֵאמֹר
וְכִינֵן דְּרַעֲסָה וְכִינֵן
כְּלָאִים, וְכִינֵן דְּרַעֲסָה מִלֵּךְ
לֵאמֹר לֵאמֹר כְּלָאִים
קָוֶס שְׁמִינֵי כְּהִנֵּן
לֵאמֹר. וְכִינֵן לֵאמֹר.
(ד"ר א. ב.) וְכִינֵן
כִּינֵן לֵאמֹר לֵאמֹר
(שְׁדָן א. ב.) כִּינֵן לֵאמֹר
לֵאמֹר (שְׁכֵחַ ב. א.) כִּינֵן
לֵאמֹר עַל כִּי בְּחִיּוֹת (שם)
דְּרַעֲסָה לֵאמֹר לֵאמֹר
מִדִּי (שְׁדָן א. ב.) כִּינֵן
לֵאמֹר דְּרַעֲסָה (שם) כִּינֵן
לֵאמֹר לֵאמֹר עַל כִּי
לֵאמֹר לֵאמֹר
(שְׁכֵחַ ב. א.) מִשְׁבָּא
לֵאמֹר גַּר
לֵאמֹר, קְדַמְתֵּיהּ
מִשְׁבָּא תֵּאֵלֵךְ (שְׁדָן א. ב.)
שְׁמָא יִחְזוֹר
לֵאמֹר לֵאמֹר מִשּׁוֹם
(שם)